

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-10-31)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-10-31)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 148. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010145.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 31. October 1862.

... Naar jeg hører saadanne gode Ord som dem, De sagde igaar: „Jeg kan ikke undvære Dem,” da er det vel en stor Glæde, at saadanne Ord blive os til Deel, men naar jeg saa tænker paa, hvor Mange der have sagt lignende Ord til mig, og hvor godt de senere kunde undvære det, som forekom dem uundværligt, da gribes jeg af et Mismod, en Mistænksomhed, der ikke er god for den Tillid til Menneskene, som det er et saa stort Gode at kunne bevare. Ak, den troløse flygtige Menneskenatur! Ikke Alle have den, jeg veed det, giid det ikke maa være nogen Illusion, naar jeg troer, at Deres Natur er af en ædlere Slags. Og dog, det ligger i den menneskelige Natur, at man ligesom søger Fornøelse ved at slutte sig til nye Individualiteter, og jeg skal visselig ikke forundres eller klage, om ogsaa De følte denne Trang, men, idet vi optage det Nye, maa vi ikke kaste det Gamle bort eller glemme, hvad det har været for os; det er dette, jeg kalder Troløshed. Jeg kjender alle de Undskyldninger, hvormed vi da besmykker vor Sag. Han er ikke mere den samme som dengang, han har forandret sig, ikke jeg etc. etc., og vor Samvittighed er frelst. Ulykken er, at vi Mennesker ofte sætte hinanden for høit i den varme Aarstid, vi slaae en Streg over Feilene og vil ikke see dem; kommer da den koldere Aarstid, da trække vi Feilene frem som noget Nyt, uagtet de altid har været der, og vi sige da: hvor forandret! Den sikreste Maade til at fastholde sin Godhed for et Menneske er vist, at man ret tydeligt gjør sig Rede for Feilene, og kan vi drive det saa vidt at elske disse Feil, fordi vi see dem som en Betingelse for de gode Egenskaber, da troer jeg vor Godhed staaer paa den fasteste Grund. Sæt mig derfor ikke for høit, at De ikke engang skal see mine Feil som noget Nyt, men som noget, der var Dem bevidst, da Deres Venskab var stærkest, ellers bliver jeg bange....